

Nghệ Thuật Sống

1. Những Chậu Hoa Phong Lữ

Là con thứ năm trong một gia đình có bảy đứa trẻ , tôi theo học cấp một cùng trường với các anh chị tôi . Mỗi năm , mẹ tôi lại dự cùng một lễ khai giảng , tham gia cuộc họp với cùng những giáo viên , điều khác biệt duy nhất là tên của những đứa con . Và các con của bà đều có dịp tham gia ngày hội hoa truyền thống hằng năm của trường , tổ chức vào đầu tháng năm , đúng dịp lễ Các bà mẹ .

Tôi được tham gia ngày hội hoa khi lên lớp ba . Tôi muốn dành cho mẹ một điều ngạc nhiên nhưng tôi không có xu nào cả . Tôi tìm đến chị lớn của tôi , cho chị biết dự tính của mình, chị cho tôi ít tiền, và tôi chạy ngay đến trường tìm chậu hoa đẹp nhất . Tôi bí mật mang về nhà , và với sự giúp sức của chị tôi , chúng tôi giấu chậu hoa trên cổng nhà hàng xóm . Tôi rất lo mẹ tôi sẽ khám phá ra món quà , nhưng chị tôi trấn an mẹ sẽ không biết đâu và sự thật đúng như thế ...

Khi ngày lễ đến , tôi hãnh diện tặng mẹ tôi chậu hoa phong lữ đỏ thắm . Tôi nhớ mãi đôi mắt ngời sáng niềm vui của mẹ khi nhận món quà ...

Năm tôi mười lăm tuổi , đến lượt em tôi vào lớp ba . Cũng vào đầu tháng năm , con bé đến thì thầm với tôi rằng nó muốn cho mẹ một sự ngạc nhiên . Giống như chị tôi đã làm với tôi , tôi cho con bé ít tiền . Em tôi háo hức chạy vụt đi . Từ trường trở về , con bé khoe với tôi chậu hoa phong lữ đỏ thắm bọc trong túi giấy , được giấu dưới áo . " Em đã tìm được chậu hoa đẹp nhất " , con bé thì thầm ...

Với niềm vui đang nắm giữ một điều bí mật , tôi giúp em tôi giấu chậu hoa trên cổng rào của nhà hàng xóm , khẽ trấn an em mẹ sẽ không phát hiện trước khi ngày lễ đến . Khi em tôi trao quà cho mẹ , tôi đang nép sau bờ rào chia sẻ sự hãnh diện của em với niềm vui của mẹ . Nhạc trông thấy tôi , mẹ gửi cho tôi một nụ cười đầy ý nghĩa ...Tôi mỉm cười đáp lại , thậm hiểu rằng mẹ đã biết tất cả...Tôi tự hỏi làm thế nào mẹ có thể ngạc nhiên và thích thú trước cùng một món quà mà mẹ đã biết trước của sáu đứa con . Nhưng nhìn đôi mắt mẹ lấp lánh niềm vui khi nhận quà từ tay đứa em bé bỏng , tôi biết mẹ đã không hề giả vờ...

(Theo bản dịch của VÕ HOÀNG LAN)

2. Một Chuyện Tình

(Theo bản dịch của Nguyễn Trung Hiếu)

Câu chuyện xảy ra ở một bệnh viện nhỏ ở vùng quê hẻo lánh .

Ở khoa hóa trị có một phụ nữ trẻ đang ở giai đoạn cuối của căn bệnh ung thư . Tuy luôn bị những cơn đau hành hạ nhưng chưa bao giờ người phụ nữ ấy quên trao cho cho chúng tôi một nụ cười biết ơn sau những lần điều trị . Những khi chồng cô tới thăm , mắt cô rạng ngời hạnh phúc . Đó là một người đàn ông đẹp trai , lịch thiệp và cũng thân thiện như vợ mình . Tôi rất ngưỡng mộ chuyện tình của họ . Hằng ngày anh mang đến cho cô những bó hoa tươi thắm cùng nụ cười rạng rỡ , anh đến bên giường nắm lấy tay cô và trò chuyện cùng cô . Những lúc quá đau đớn , cô khóc và trở nên cáu gắt , anh ôm chặt cô vào lòng , an ủi động viên cho vợ mình cho đến khi cơn đau dịu đi . Anh luôn bên cô mỗi khi cô cần , anh giúp cô uống từng ngụm nước và không quên vuốt nhẹ đôi chân mảy của cô . Mỗi đêm , trước khi ra về anh luôn đóng cửa để hai người có những giây phút bên nhau . Khi anh đi , chúng tôi thấy cô ấy đã say ngủ mà trên môi vẫn phảng phất nét cười . Nhưng đêm ấy mọi chuyện đã thay đổi . Khi nhìn vào bảng theo dõi , kết quả cho thấy người vợ trẻ ấy sẽ không qua khỏi đêm nay . Mặc dù rất buồn nhưng tôi biết đó là cách tốt nhất cho cô ấy , từ nay cô sẽ không chịu những cơn đau thêm nữa .

Để bảng theo dõi trên bàn , tôi muốn đến phòng bệnh . Khi tôi bước vào phòng , cô mở mắt nhìn tôi hé môi cười một cách yếu ớt , nhưng hơi thở của cô nghe thật khó nhọc . Chồng cô ngồi bên cô mỉm cười nói : " Cho đến bây giờ món quà tuyệt vời nhất tôi dành cho cô ấy chính là tình yêu của tôi " .

Và tôi đã khóc khi nghe điều đó , tôi nói nếu họ cần bất cứ điều gì thì đừng ngại .Đêm ấy cô đã ra đi trong vòng tay người chồng yêu dấu . Tôi không biết làm gì hơn ngoài việc cố an ủi và chia sẻ nỗi đau này cùng chồng cô . Với khuôn mặt đầm nước mắt , anh nghẹn ngào : " Xin hãy cho tôi ở bên cô ấy thêm một lúc " .

Bước ra khỏi phòng , đứng ở hành lang lau những giọt nước mắt , nhớ nụ cười , nhớ ánh mắt , nhớ những cái ôm ghì chặt mà cô ấy dành cho chúng tôi ...Tôi nhớ tất cả về cô ấy như một người bạn thân thiết , tôi cũng phần nào có thể cảm nhận được nỗi đau mà chồng cô đang chịu đựng . Bỗng nhiên từ trong phòng vọng ra một giọng hát trầm ấm mà tôi chưa từng được nghe . Không chỉ riêng tôi mà tất cả mọi người đều bị cuốn hút bởi giọng hát của anh khi anh cất lời bài Beautiful brown eyes .

Rồi giai điệu khúc ca nhỏ dần , anh mở cửa gọi tôi đến , anh nhìn sâu vào mắt tôi , ôm chầm lấy tôi rồi nói : " Tôi đã hát bài này mỗi đêm cho cô ấy nghe kể từ ngày chúng tôi quen nhau . Mọi ngày tôi vẫn thường cố giữ cho giọng mình thật nhỏ để khỏi làm phiền bệnh nhân khác . Và tôi chắc rằng đêm nay trên thiên đường cô ấy cũng vẫn nghe tôi hát . Tôi xin lỗi đã quấy rầy mọi người .Tôi chỉ không biết sống ra sao khi thiếu vắng cô ấy , nhưng mỗi đêm tôi vẫn tiếp tục hát cho cô ấy . Chị có nghĩ rằng cô ấy nghe thấy tiếng tôi không ?" .

Tôi khẽ gạt đầu mà nước mắt vẫn tuôn . Anh ôm tôi một lần nữa , hôn lên má tôi và cảm ơn tôi cùng tất cả mọi người . Đoạn anh quay bước , cúi đầu khẽ húyt sáo giai điệu thân quen .

Khi anh bước đi , tôi nhìn theo , thầm cầu nguyện cho cô ấy , cho anh và cho tôi một ngày nào đó

3. Cái Chậu Nứt

Một người có hai cái chậu lớn để khuôn nước . Một trong hai cái chậu có vết nứt , vì vậy khuôn nước từ giếng về nước trong chậu chỉ còn một nửa . Chiếc chậu còn nguyên rất tự hào về sự hoàn hảo của mình , còn chiếc chậu nứt luôn bị cắn rứt vì không thể hoàn thành nhiệm vụ . Một ngày nọ chiếc chậu nứt nói với người chủ : " Tôi thật xấu hổ về mình . Tôi muốn xin lỗi ông ! " . " Người xấu hổ về chuyện gì ? " . " Chỉ vì lỗi của tôi mà ông không nhận được đầy đủ những gì xứng đáng với công sức của ông ! " . " Không đâu, khi đi về người hãy chú ý đến những luống hoa bên vệ đường " . Quả thật , dọc bên vệ đường là những luống hoa rực rỡ . Cái chậu nứt cảm thấy vui vẻ một lúc , nhưng rồi về đến nhà nó vẫn còn phân nửa nước . " Tôi Xin lỗi ông ! " . " Người không chú ý rằng hoa chỉ mọc bên này đường , phía của người thôi sao? Ta đã biết được vết nứt của người và đã tận dụng nó . Ta gieo những hạt giống hoa bên vệ đường phía bên người và trong những năm qua người đã vui tươi cho chúng . Ta hái những cánh hoa đó để trang hoàng căn nhà . Nếu không có người nhà ta sẽ không âm cúng và duyên dáng như thế này đâu" .
Mỗi con người chúng ta đều là cái chậu nứt hãy tận dụng vết nứt của mình.

4. Nếu Không Có Tình Yêu

Ngày ấy, tôi dạy mẫu giáo tại một ngôi trường nhỏ nằm gọn trong khuôn viên của một tòa nhà ba tầng xinh đẹp . Mỗi sáng, cứ đúng 9 giờ , tất cả học sinh lại tụ tập trong căn phòng lớn , bắt đầu một ngày mới bằng bài thể dục đầu giờ . Hơn 50 đứa trẻ , 3 đến 6 tuổi , ngồi san sát trên những chiếc ghế xinh xinh đủ màu đặt trên tấm thảm dày . Những gương mặt thơ ngây bừng sáng khi chúng háo hức hát vang những bài ca , cùng chia sẻ cho nhau về mọi điều tốt đẹp trong cuộc sống ...

Một buổi sáng , cô hiệu trưởng gặp toàn thể học sinh trong căn phòng lớn và thông báo : " Hôm nay chúng ta sẽ tiến hành một thí nghiệm mới " . Cô giơ cao hai cây thường xuân bé xíu đựng trong hai cái chậu con giống hệt nhau . " Chúng ta có hai cây con trông chúng giống hệt nhau đúng không? " . Tất cả bọn trẻ , tò mò nhìn vào hai chậu cây , đồng thanh đáp : " Dạ phải " .

" Chúng ta sẽ nuôi dưỡng hai cây con này với cùng chế độ ánh sáng , cùng chế độ tưới nước , nhưng ...với sự chăm sóc khác nhau " . Cô nói tiếp : " Chúng ta sẽ theo dõi xem, điều gì sẽ xảy ra khi đặt một cây trong nhà bếp , cách xa chúng ta , một cây ngay tại đây , trong phòng này , trên lò sưởi " .

Sau khi đặt một chậu trên mép lò sưởi , cô hiệu trưởng dắt bọn trẻ vào bếp , đặt chậu cây còn lại lên quầy . Sau đó cô dẫn những đứa trẻ với những đôi mắt mở to vì ngỡ ngàng trở lại căn phòng lớn .

" Chúng ta sẽ đối xử với cây như với một người bạn . Trong vài tháng tới , mỗi ngày chúng ta sẽ hát cho cây thường xuân nghe . Chúng ta sẽ nói cho bạn ấy biết bạn ấy xinh đẹp như thế nào và chúng ta yêu quý bạn ấy biết bao . Chúng ta luôn chúc bạn ấy mọi điều tốt đẹp ..." Một bé gái giơ tay : " Nhưng thưa cô , thế còn cái cây trong bếp thì sao ? " . Cô hiệu trưởng mỉm cười thích thú " Chúng ta sẽ dùng cây ấy làm cây 'đối chứng' trong thí nghiệm tuyệt vời của chúng ta . Theo các em chúng ta phải làm gì ? "

" Chúng ta sẽ không nói chuyện với nó ? "

" Đúng , dù chỉ một lời thì thâm "

" Chúng ta sẽ không gởi cho nó lời chúc tốt đẹp nào "

" Đúng , và chúng ta xem chuyện gì sẽ xảy ra.."

Bốn tuần sau mắt của tôi cũng mở to ngạc nhiên như bọn trẻ . Cây thường xuân trong bếp yếu ớt , mảnh khảnh và chẳng lớn được tí nào . Còn chậu cây đặt trong phòng lớn , được bao bọc bởi những lời yêu thương êm dịu , được bọn trẻ hát cho nghe mỗi ngày , đã lớn gấp ba với những chiếc lá xanh biếc tràn đầy nhựa sống ...Để chứng minh kết quả của cuộc thí nghiệm và cũng để lau khô nước mắt của những đứa trẻ nhạy cảm , lo lắng cho số phận của cây thường xuân kia , cô hiệu trưởng giải thoát cho cảnh lẻ loi của chậu cây thứ hai trong bếp và mang đặt nó trong phòng lớn , bên cạnh chậu thứ nhất .

Ba tuần sau , chậu cây thứ hai đã bắt kịp chậu cây thứ nhất . Bốn tuần sau , chúng cùng lớn mạnh như nhau ...Tôi ghi nhớ mãi bài học này và tự đúc kết cho mình một câu kết luận : Không ai , không vật gì lớn lên được nếu không có tình yêu...

5. Bài Học Cho Cuộc Sống

(Theo bản dịch của Phan Đào Khương Như)

Đôi khi có một số người lướt qua cuộc đời bạn và ngay tức khắc bạn nhận ra rằng sự có mặt của họ ý nghĩa như thế nào . Họ đã dạy bạn những bài học , đã giúp bạn nhận ra giá trị của chính mình hoặc trở thành con người mà bạn từng mơ ước . Có lẽ bạn sẽ không biết được những con người này từ đâu đến (bạn cùng phòng,người hàng xóm,vị giáo sư,người bạn mất liên lạc từ lâu hay thậm chí là một người hoàn toàn xa lạ). Nhưng khi bạn thờ ơ với họ ,hãy nhớ rằng trong từng khoảnh khắc họ sẽ ảnh hưởng rất sâu sắc đến cuộc đời bạn .

Ban đầu sự việc xảy ra trông có vẻ kinh khủng , đau khổ và bất công , nhưng khi lấy tấm gương của cuộc đời ra để đối chiếu, bạn sẽ hiểu được là nếu không có những giây phút ấy để bạn vượt qua mọi khó khăn thì bạn khó có thể thấy được tài năng , sức mạnh , ý chí và tấm lòng của bạn . Mọi việc đều diễn ra có chủ đích mà không có gì gọi là tình cờ hay may rủi cả . Bệnh tật , tổn thương trong tình yêu , giây phút tuyệt vời nhất của cuộc sống bị đánh cắp hoặc mọi thứ ngu ngốc khác đã xảy đến với bạn , hãy nhớ rằng đó là bài học quý giá . Nếu không có nó cuộc đời này chỉ là một lối đi thẳng tắp , một con đường mà không hề có đích đến cũng như bạn sống từng ngày mà không hề ước mơ . Thật sự con đường đó rất an toàn và dễ chịu , nhưng sẽ rất nhàm chán và vô nghĩa .

Những người bạn gặp sẽ ảnh hưởng đến đến cuộc đời bạn . Thành công hay thất bại , thậm chí là những kinh nghiệm tồi tệ nhất cũng chính là bài học đáng giá nhất , sẽ giúp bạn nhận ra được giá trị của chính mình .Nếu có ai đó làm tổn thương bạn , phản bội bạn hay lợi dụng tấm lòng của bạn , hãy tha thứ cho họ bởi vì chính họ đã giúp bạn nhận ra được ý nghĩa của sự chân thật và hơn nữa , bạn biết rộng mở tấm lòng với ai đó . Nhưng nếu có ai thương yêu bạn chân thành , hãy yêu thương họ một cách vô điều kiện , không chỉ đơn thuần là họ đã yêu bạn mà họ đang dạy bạn cách để yêu .

Hãy trân trọng khoảnh khắc và hãy ghi nhớ từng khoảnh khắc những cái mà sau này bạn không còn có cơ hội để trải qua nữa . Tiếp xúc với những người mà bạn chưa từng nói chuyện , và biết lắng nghe . Hãy để trái tim biết yêu thương người khác . Bầu trời cao vời vợi vì thế hãy ngẩng đầu nhìn lên , tự tin vào bản thân . Hãy lắng nghe nhịp đập của trái tim mình : " Bạn là một cá nhân tuyệt vời . Tự tin lên và trân trọng bản thân bạn , vì nếu bạn không tin bạn thì ai sẽ làm điều ấy?" .

Hãy sở hữu cuộc sống của bạn và đừng bao giờ hối tiếc về lối sống ấy . Nếu bạn thương yêu ai đó thì hãy nói cho họ biết , dù rằng sẽ bị từ chối nhưng nó có thể làm cho một trái tim tan nát có thể đập trở lại .

6. Kho Báu Dưới Lòng Đất

(Theo bản dịch của Mao Trí Hùng)

Mẹ tôi là người thích lưu giữ mọi đồ vật cũng như niềm vui thú trông trọt thừa hưởng từ ông ngoại .Sau khi cưới nhau , bố mẹ mua nhà ở California và chuyển đến sống ở đó nhưng thói quen tiết kiệm vẫn còn . Bằng xén và cuốc , khu vườn cần cỗi dần dần xanh tốt với đầy đủ những cây lê , hạnh , ôi , hoa hồng , loa kèn ...

Trong nhiều năm làm việc trong vườn , mẹ đã đào một số món đồ chơi hỏng bị ai đó bỏ đi . Chú lính hựa cầm súng đã sút hỏng , các chàng cao bồi cưỡi ngựa bị gãy chân , những viên bi rạn nứt . Phần lớn những người sẽ ném những món đồ chơi hỏng này vào sọt rác nhưng mẹ lại xem chúng như báu vật . Khi anh em chúng tôi trêu mẹ về việc này , mẹ chỉ nhẹ nhàng lắc đầu và mỉm cười .

" Các con hãy nghĩ đến ngôi nhà cũng có lịch sử riêng của chúng . Phải có con trẻ của ai đó đã từng sống và trưởng thành ở đây " - Mẹ thương bảo như thế.

Những món đồ chơi tìm được trong vườn được mẹ lau sạch bùn đất rồi nhẹ nhàng cất vào trong một hộp đựng giấy đặt trên kệ phía trên máy giặt . Năm này sang năm khác , chúng chiếm không gian và bám đầy bụi nhưng mẹ không chịu đem bỏ đi . Mẹ biết rằng có một đứa trẻ đã từng xem những chú lính nhựa , chàng cao bồi , và các viên bi này như là báu vật . Và chỉ riêng điều này cũng khiến chúng đủ tầm quan trọng để được lưu giữ .

Một ngày nọ , có một người lạ trạc tuổi trung tuần đến gõ cửa nhà chúng tôi . Ông tự giới thiệu về mình với chút bối rối

" Tôi lớn khôn từ ngôi nhà này , tôi ra thị trấn vì tang cha và cảm thấy nhớ về quá khứ của mình . Bà có phiền nếu tôi dạo quanh ngôi nhà?" - Ông giải thích.

Mẹ thờ dãi biểu hiện sự thương cảm và nói : " Tôi tin rằng mình đang giữ một ít đồ vật thuộc về ông " . Nói xong mẹ ra phía sau nhà , mang chiếc hộp và đưa cho người khách lạ . Lấy làm khó hiểu , ông mở nắp rồi thở hắt vì kinh ngạc khi những món đồ chơi thuở bé của mình vẫn còn được giữ gìn cẩn thận . Ngập tràn cảm xúc ứa về từ ký ức , ông lắp bắp cảm ơn trong đôi mắt nhòe lệ.

Mẹ mỉm cười . Mẹ luôn hiểu rằng sớm hay muộn , những kho báu trong khu vườn sẽ lại được cần đến . Như những hạt giống ngủ quên , ký ức nằm trong món đồ chơi chỉ chờ đúng lúc để đâm chồi.

7. Bốn Ngón Tay

(Theo bản dịch của L.T.P.A)

Lúc mới sinh ra , George Campbell đã bị mù .

Khi George lên 6 , một việc xảy ra làm em không tự giải thích được . Buổi chiều nọ , George đang chơi đùa cùng các bạn , một cậu bé khác đã ném trái banh về phía George . Chợt nhớ ra cậu bé la lên : " Coi chừng ! quả banh sắp văng trúng đấy" .

Quả banh đã đập trúng người George - và cuộc sống của George không như trước đây nữa . George không bị đau , nhưng cậu bé thật sự băng khoăn . Cậu quyết định hỏi mẹ : " Làm sao Bill biết điều gì sắp xảy ra cho con trước khi chính con nhận biết được điều đó ?" .

Mẹ George thở dài , bởi cái giây phút bà e ngại đã đến ! Đã đến cái thời khắc đầu tiên mà bà cần nói rõ cho con trai mình biết " Con bị mù!" .

Rất dịu dàng bà cầm bàn tay của con , vừa nắm từng ngón tay và đếm : " Một - hai - ba - bốn - năm . Các ngón tay này tựa như năm giác quan của con vậy . Ngón tay bé nhỏ này là nghe , ngón tay xinh xắn này là sờ chạm , ngón tay tí hon này là ngửi , còn ngón bé tí này là ném ..." .

Ngần ngừ một lúc , bà tiếp:

" ..Còn ngón tay tí xíu này là nhìn . Mỗi giác quan của con như mỗi ngón tay , chúng chuyên chở bức thông điệp lên bộ não con ."

Rồi bà gập ngón tay bà đặt tên " nhìn " , khẹp chặt nó vào lòng bàn tay của con , bà nói : " Con ạ! con là một đứa trẻ khác với những đứa khác , vì con chỉ có bốn giác quan , như là chỉ có bốn ngón tay vậy : một - nghe , hai - sờ , ba - ngửi , bốn - ném . Con không thể sử dụng giác quan nhìn . Bây giờ mẹ muốn chỉ cho con điều này . Hãy đứng lên con nhé " .

George đứng lên . Bà mẹ nhặt trái banh lên bảo : " Bây giờ con hãy đặt bàn tay của con trong tư thế bắt trái banh" .

George mở lòng bàn tay và trong khoảnh khắc cậu cảm nhận được quả banh cứng chạm vào các ngón tay của mình . Cậu bấu chặt quả banh và giơ lên cao .

" Giỏi ! giỏi ! .." Bà mẹ nói : " Mẹ muốn con không bao giờ quên điều con vừa làm . Con cũng có thể giơ cao quả banh bằng bốn ngón tay thay vì năm ngón . Con cũng có thể có và giữ được một cuộc sống trọn vẹn và hạnh phúc với chỉ bốn giác quan thay vì năm nếu con bước vào cuộc sống bằng sự nỗ lực thường xuyên !" .

George không bao giờ quên hình ảnh " bốn ngón tay thay vì năm " . Đối với George đó là biểu tượng của niềm hy vọng . Và hễ cứ mỗi khi nhụt chí vì sự khiếm khuyết của mình . George lại nhớ đến biểu tượng này để động viên mình .

George hiểu ra rằng mẹ cậu đã nói rất đúng . George vẫn có thể tạo được một cuộc sống trọn vẹn và giữ lấy nó chỉ với bốn giác quan mà cậu có được.

8. Sự Bình Yên

(Theo bản dịch của Đào Thị Diễm Tuyết)

Một vị vua treo giải thưởng cho họa sĩ nào vẽ được một bức tranh đẹp nhất về sự bình yên.

Nhiều họa sĩ đã cố công . Nhà vua ngắm tất cả các bức tranh nhưng chỉ thích có hai bức và ông phải chọn lấy một .

Một bức tranh vẽ hồ nước yên ả . Mặt hồ là tấm gương tuyệt mỹ vì có những ngọn núi cao chót vót bao quanh . Bên trên là bầu trời xanh với những đám mây trắng mịn màng . Tất cả những ai ngắm bức tranh này đều cho rằng đây là một bức tranh bình yên thật hoàn hảo .

Bức tranh kia cũng có những ngọn núi , nhưng ngọn núi này trần trụi và lởm chởm đá . Ở bên trên là bầu trời giận dữ đổ mưa như trút kèm theo sấm chớp . Đổ xuống bên vách núi là dòng thác nổi bọt trắng xóa . Bức tranh này trông thật chẳng bình yên chút nào .

Nhưng khi nhà vua ngắm nhìn , ông thấy đằng sau dòng thác là một bụi cây nhỏ mọc lên từ khe nứt của một tảng đá . Trong bụi cây một con chim mẹ đang xây tổ . Ở đó , giữa dòng thác trút xuống một cách giận dữ , con chim mẹ an nhiên đậu trên tổ của mình ...Bình yên thật sự.

" Ta chấm bức tranh này ! - Nhà vua công bố - Sự bình yên không có nghĩa là một nơi không có tiếng ồn ào , không khó khăn , không cực nhọc .Bình yên có nghĩa ngay chính khi ta đang trong phong ba bão táp ta vẫn cảm thấy sự yên tĩnh trong trái tim . Đó mới chính là ý nghĩa thật sự của sự bình yên ".

9. Nhật Ký Một Người Điên

Nó ngồi đó, cúi gằm đầu lượm từng hạt thóc nhỏ trong cái thúng to từng ấy . Trông nó thật thê thảm, ai đó đã vô tình tự hỏi:

- Tại sao nó không lượm thóc cho nó mà chỉ biết đi lượm thóc cho người ?

Chỉ cái công việc ấy mà nó làm không biết mỏi. Ngồi làm việc nó cũng thò tay lượm thóc, nói chuyện vui nó cũng thò tay lượm thóc, ăn cơm nó cũng thò tay lượm thóc, dù đang làm gì hẳn cũng lượm thóc.

Thế rồi một ngày kia, nó trở về nhà của mình, ôi thóc nhiều quá mẹ ơi!

10. Sắc Màu Của Tình Bạn

(Theo bản dịch của Phan Đào Khương Như)

Có một ngày sắc màu của thế giới này bắt đầu tranh luận với nhau xem ai có gam màu đẹp nhất , quan trọng nhất , hữu dụng nhất và được yêu thích nhất .

Xanh lá cây nói : " Tôi quan trọng nhất . Tôi là dấu hiệu của sự sống và hy vọng . Tôi được chọn màu cho cỏ cây , hoa lá . Không có tôi , tất cả mọi loài trên thế gian này sẽ không thể tồn tại . Cứ hãy nhìn về cánh đồng kia , bạn sẽ thấy một màu xanh bạt ngàn của tôi " .

Xanh dương chen vào : " Bạn có nghĩ về trái đất . Vậy bạn hãy nghĩ về bầu trời và đại dương xem sao . Nước chính là nguồn sống cơ bản nhất , được tạo ra bởi những đám mây hình thành bởi những vùng biển rộng lớn này . Hơn nữa , bầu trời sẽ cho khoảng không rộng lớn , hòa bình và sự êm ả " .

Màu vàng cười lớn : " Ôi các bạn cứ quan trọng hóa . Tôi thì thực tế hơn , tôi đem lại tiếng cười , hạnh phúc và sự ấm áp cho thế giới này . Ngày này , mặt trời màu vàng , mặt trăng màu vàng và các vì sao cũng màu vàng . Mỗi khi bạn nhìn vào một đóa hướng dương , bạn sẽ cảm thấy cả thế giới này đang mỉm cười . Không có tôi cả thế giới này sẽ không có niềm vui " .

Màu cam lên tiếng : " Tôi là gam màu của sự mạnh khỏe và sức mạnh . Mặc dù lượng màu của tôi không nhiều bằng các bạn , nhưng tôi mới đáng giá nhất vì tôi là nhu cầu của sự sống . Tôi mang đến hầu hết các vitamin tôi quan trọng như cà rốt , cam , xoài , bí ngô , đu đủ ...Tôi không ở bên ngoài nhiều nhưng khi bình minh hay hoàng hôn xuất hiện là màu sắc của tôi . Ở đây có bạn nào sánh kịp được với vẻ đẹp ấy không ? " .

Màu đỏ không thể nhịn được cũng nhảy vào cuộc : " Tôi là máu , cuộc sống này là máu . Tôi là màu sắc của sự đe dọa nhưng cũng là biểu tượng của lòng dũng cảm . Tôi mang lửa đến cho con người . Tôi sẵn sàng chiến đấu vì mục đích cao cả . Không có tôi , trái đất này sẽ trống rỗng như mặt trăng . Tôi là sắc màu của tình yêu và đam mê , của hoa hồng đỏ , của hoa anh túc " .

Màu tím bắt đầu vươn lên góp tiếng : " Tôi tượng trưng cho quyền lực và lòng trung thành . Vua chúa thường chọn tôi vì tôi là dấu hiệu của quyền lực và sự xuất chúng . Không ai dám chửi rủa tôi . Họ chỉ nghe lệnh và thi hành ! " .

Cuối cùng , màu chàm lên tiếng , không ồn ào nhưng đầy quyết đoán : " Hãy nghĩ đến tôi . Tôi là sắc màu im lặng và hầu như không ai chú ý đến tôi . Nhưng nếu không có tôi thì các bạn cũng chỉ là vẻ đẹp bên ngoài . Tôi tượng trưng cho suy nghĩ và sự tương phản , bình minh và đáy sâu cả biển cả . Các bạn phải cần đến tôi để cân bằng cho bề ngoài của các bạn . Tôi chính là vẻ đẹp bên trong " .

Và cứ thế các sắc màu cứ tiếp tục tranh luận , thuyết phục màu khác về sự trội hơn của mình . Bỗng một ánh chớp sáng lóe trên nền trời , âm thanh dữ dội của sấm sét và mưa bắt đầu nặng hạt . Các sắc màu sợ hãi đứng nép sát vào nhau để tìm sự ấm áp .

Mưa nghiêm nghị nói : " Các bạn thật là ngớ ngẩn khi chỉ cố gắng vật lộn với chính các bạn . Các bạn không biết các bạn được tạo ra từ một mục đích thật đặc biệt , đồng nhất nhưng cũng khác nhau ? các bạn là những màu sắc thật tuyệt vời . Thế giới này sẽ trở nên nhàm chán nếu thiếu một trong các bạn . Nào , bây giờ hãy nắm lấy tay nhau và bước nhanh đến tôi " .

Các màu sắc cùng nắm lấy tay nhau và tạo thành những màu sắc đa dạng .

Mưa tiếp tục : " Và từ bây giờ , mỗi khi trời mưa tất cả các bạn sẽ vươn ra bầu trời bằng chính màu sắc của mình và phải hợp lại thành vòng để nhắc nhở rằng các bạn phải luôn sống trong hòa thuận , và ta gọi đó là cầu vồng . Cầu vồng tượng trưng cho niềm hy vọng của ngày mai " .

Và cứ như thế mỗi khi trời mưa , để gội rửa thế giới này , trên nền trời sẽ ánh lên những sắc cầu vồng làm đẹp thêm cho cuộc sống , để nhắc nhở chúng ta phải luôn luôn tôn trọng lẫn nhau .

11. Sự Yêu Thương Dẫn Đường

Khi còn trẻ, tôi thích hầu như tất cả mọi thứ: kem sôcôla, khiêu vũ, cái máy đánh chữ.

Tôi cũng yêu thương rất nhiều người: cha mẹ, người yêu - sau này là chồng, sau đó là con cái, các sinh vật mà chồng tôi nuôi trong nhà. "Tôi thích cái này!" - Tôi có thể dễ dàng nói câu đó. Và một phút sau, tôi lại có thể thích thêm một thứ khác. Không có biên giới cho sự yêu thương và thích thú.

Nhưng bây giờ tôi đã cẩn thận hơn về sự yêu thương của mình. Vì tôi đã biết cảm giác yêu thương một điều gì rồi bị đánh mất chính thứ đó. Lúc đó, tình yêu thương trở nên dẫn vật và đau đớn lắm, trở thành vết thương mãi mãi không hàn gắn được. Ấy là khi chồng tôi qua đời.

Tôi vừa phải phẫu thuật dạ dày. Tôi khó chịu về tất cả mọi thứ. Tiếng TV quá ồn ào. Chuông điện thoại thật phiền. Tôi không muốn nhìn ra cửa sổ và nhìn người ta đang tận hưởng một ngày tốt lành. Tôi cảm thấy mình già nua và vô dụng. Tôi khó chịu về cơ thể của mình, về tuổi tác, về sức khỏe...

Cho đến ngày thứ ba kể từ khi phải nằm bẹp trên giường, tôi cảm thấy đỡ mệt hơn. Tôi ngồi dậy, nhìn quanh. Căn phòng trống rỗng. Tôi ngồi yên lặng, than thân trách phận.

Bỗng một chiếc máy bay giấy phi vèo vào phòng, đậu ngay ở chân giường tôi. Giở cái máy bay ra, tôi thấy một dòng chữ nguệch ngoạc. "Chúc bà mau khỏe. Cháu yêu bà. Ryan."

Tôi nghe có tiếng rậm rịch bên ngoài. Trời rất gió, hình như có tuyết, vì tôi nghe tiếng mọi người giậm lịch bịch những đôi ủng đi trời tuyết. Tôi đi ra phía cửa, cảm theo chiếc máy bay giấy.

Đã đến lúc bước vào thế giới một lần nữa. Với sự yêu thương dẫn đường.

12. Tàn Nhang

Một bà cụ đang nắm tay một bé xếp hàng trong công viên. Mặt cậu bé rất nhiều những đốm tàn nhang nhỏ, nhưng đôi mắt thì sáng lên vì háo hức. Rất nhiều trẻ con cũng đang xếp hàng chờ được một họa sĩ trang trí lên mặt để trở thành những "người da đỏ" hay "người ngoài hành tinh"...

- Cậu lấm tàn nhang thế, làm gì còn chỗ nào trên mặt mà vẽ! - Cô bé xếp hàng sau cậu bé nói to.

Ngượng ngập, cậu bé cúi gầm mặt xuống. Thấy vậy, bà cậu cũng ngồi xuống bên cạnh:

- Sao cháu buồn thế? Bà yêu những đốm tàn nhang của cháu mà! Hồi còn nhỏ, lúc nào bà cũng mong có tàn nhang đấy! - Rồi bà cụ đưa những ngón tay nhăn nheo vuốt má cậu bé - Tàn nhang cũng xinh lắm, chắc chắn chú họa sĩ sẽ thích những vết tàn nhang của cháu!

Cậu bé mỉm cười:

- Thật không bà?

- Thật chứ! - bà cậu đáp - Đấy, cháu thử tìm thứ đẹp hơn những đốm tàn nhang!

Cậu bé nhìn bà, suy nghĩ một chút rồi thì thầm:

- Những nếp nhăn, bà ạ!

13. Tiếng nói của cuộc sống

Xin chào! Tôi là cuộc sống đây. Hôm nay tôi sẽ cố giải quyết mọi vấn đề bạn đang gặp phải để bạn đừng than trách tôi nữa...

Nếu bạn bị tắc đường và kẹt xe, đừng thất vọng. Còn rất nhiều người trên thế giới này, mà đối với họ, lái xe là một niềm mơ ước không thể thực hiện.

Nếu bạn cảm thấy học hành thật chán ngán. Hãy nghĩ đến người đã hàng năm trời rồi không được đi học.

Nếu bạn thất vọng vì một chuyện tình cảm đang đến hồi tan vỡ. Hãy nghĩ đến người chưa bao giờ biết yêu thương và được yêu thương là như thế nào.

Nếu bạn buồn vì một cuối tuần nữa lại sắp trôi qua. Hãy nghĩ đến những người phụ nữ ở môi trường làm việc khắc nghiệt, phải làm việc 12 tiếng một ngày, 7 ngày một tuần để nuôi con.

Nếu bạn cảm thấy mất mát và tự hỏi mình cuộc sống là gì và có mục đích gì. Hãy nghĩ đến những người bệnh tật, biết trước mình không còn sống được bao lâu nữa, và không còn cơ hội để tự hỏi mình nữa.

Nếu bạn cảm thấy khùng khiếp khi là nạn nhân của những trò đùa, những sự nhỏ mọn... của người khác. Hãy nhớ: Thế nhưng vẫn chưa là gì đâu, vì tồi tệ hơn nữa là khi: bạn có thể là chính những người đó!

14. Trẻ Em Học Được Gì Từ Cuộc Sống

Những đứa trẻ sống giữa những người phê phán thì học lên án.

Những đứa trẻ sống trong bầu không khí thù địch thì hay đánh nhau.

Những đứa trẻ sống trong sự hãi hùng thì học được thói sợ sệt.

Những đứa trẻ sống trong cảnh đau xót thì học được sự đồng cảm.

Những đứa trẻ sống trong bầu không khí đố kỵ thì học được thế nào là tham vọng.
Những đứa trẻ sống trong bầu không khí khoan dung thì học được sự nhẫn nại.
Những đứa trẻ sống giữa những nguồn động viên thì học được lòng tin.
Những đứa trẻ sống giữa những lời khen tặng đúng lúc thì học đánh giá cao những gì bao quanh chúng.
Những đứa trẻ sống trong niềm tự hào thì học được cách phấn đấu.
Những đứa trẻ sống trong sự san sẻ thì học để trở nên hào hiệp.
Những đứa trẻ sống trong sự trung thực và sự công minh thì học được chân lý và lẽ công bằng.
Những đứa trẻ sống trong hạnh phúc thì học được rằng thế giới là nơi tốt đẹp để sống.

15. Việc Thêu Tranh

Khi tôi còn nhỏ, mẹ tôi thường nhận đồ về thêu. Mẹ luôn ngồi trên ghế vào buổi sáng sớm, thêu rất nhanh. Tôi ngồi dưới đất, háo hức ngược nhìn lên cái khung thêu của mẹ với đôi mắt mở to. Tôi muốn nghe mẹ lời mẹ giải thích rằng mẹ đang làm gì. Mẹ bảo đó là việc thêu. Tôi bảo mẹ rằng nhìn từ phía dưới cái khung thêu thì nó cực kỳ lộn xộn và thực tình tôi chẳng biết nó là hình gì. Mẹ cười, mẹ bảo tôi cứ ra ngoài sân chơi, khi nào xong mẹ sẽ cho ngồi lên ghế xem.

Tôi cứ tự hỏi tại sao mẹ dùng chỉ sẫm với chỉ màu sáng xen kẽ nhau, tự hỏi nó có đem lại hiệu ứng gì không và tại sao mẹ lại làm ra một thứ lộn xộn đến thế. Chỉ vài phút sau, mẹ đã gọi tôi vào ngồi ghế cùng mẹ để xem.

Tôi vẫn còn nhớ tôi đã hào hứng đến thế nào khi trèo lên ghế. Và khi tôi trèo lên ghế, tôi gần như kêu ầm lên: trước mắt tôi là bức tranh có trời, có hoa... có đủ màu sáng và màu tối, đẹp đến mức tôi không thể tin được.

Và mẹ tôi bảo, cuộc sống cũng như vậy. Ta nhìn từ một mặt, nó có thể hoàn toàn hỗn độn, nhưng nếu ta chịu chờ đợi, chịu chấp nhận cả những sợi chỉ sáng và tối và nhìn từ một mặt khác, ta sẽ thấy cuộc sống có mục đích và đẹp để tới mức nào.